

Arrest

**nr. X van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat verzoekster haar gedrag met betrekking tot haar vertrek uit Albanië in strijd is met de door haar aangehaalde vrees en dat haar problemen met S. van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn. Verder legde zij tegenstrijdige verklaringen af over wanneer zij voor het laatst contact zou hebben gehad met S. en zij gaf bijzonder vage antwoorden op de vragen met betrekking tot wanneer zij de klachten tegen S. zou

hebben ingediend. Daarnaast heeft verzoekster niet aangetoond geen beroep te kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Ze onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster haalt aan dat betreffende het begin van bewijs waarover zij beschikt met betrekking tot haar laatste klacht, wenst te verduidelijken dat zij toen heeft gezien dat de klacht werd opgeschreven in een soort register maar dat zij geen document heeft gekregen. Toen heeft ze niet gevraagd om een bewijs van haar klacht te krijgen. Eens zij in België was, is haar vader wel dergelijk bewijs gaan vragen. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar laatste klacht zelf geen bewijs heeft ontvangen, maar haar vader recent in haar naam dergelijk attest heeft aangevraagd. Op dit document wordt geen exacte datum vermeld, maar enkel de maand en het jaar. In dit document wordt ook verwezen naar een procedure bij de rechtbank en de procureur waarvan verzoekster niet op de hoogte is. In Albanië zijn zo'n documenten makkelijk op een corrupte wijze te verkrijgen. Dit document vertoont ook een sterk gesolliciteerd karakter gelet op het feit dat in dit document letterlijk wordt vermeld dat het op verzoekster haar vraag werd opgesteld. De Raad sluit zich aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan dit document op basis van bovenstaande vaststellingen.

Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. De Raad merkt op dat verzoekster zich louter beperkt tot een selectieve lezing van "Albania: domestic violence, including legislation, state protection and support services available to victims (2011- april 2014)" waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Stuk 3 doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekster haar asielaanvraag, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat haar gedrag met betrekking tot haar vertrek uit Albanië waarvan de commissaris-generaal van oordeel is dat dit in strijd is met de door haar aangehaalde vrees, moet onderzocht worden in het licht van het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer was. Voorts meent verzoekende partij dat de problemen die zij in Albanië heeft gekend niet louter interpersoonlijk van aard zijn, maar wel degelijk gelinkt zijn aan het Verdrag van Genève nu zij behoort tot een sociale groep van vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld. Verzoekende partij stelt nog dat haar verweten wordt dat zij geen beroep deed op de Albanese autoriteiten, terwijl zij wel degelijk klacht heeft ingediend, en het attest dat zij neerlegt niet zomaar kan worden afgedaan als gesolliciteerd en niet dienend. Verzoekende partij betwist tevens dat er in haar hoofde voldoende en effectieve beschermingsmogelijkheden zijn en wijst er op dat de mogelijke bescherming *in concreto* moet worden onderzocht en beoordeeld. Verzoekende partij besluit dat haar dochter gespecialiseerde medische hulp nodig heeft.

Zoals verzoekende partij ter zitting correct en terecht opmerkt, dient de vraag of er nationale bescherming voorhanden is *in concreto* te worden onderzocht. In het kader van onderhavige asielaanvraag blijkt echter uit niets en verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met haar ex-partner S., daargelaten de geloofwaardigheid ervan en de vraag of deze al dan niet verband houden met het Vluchtelingenverdrag, aan nationale bescherming ontbeert. Internationale bescherming kan echter slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* echter geenszins het geval is. Immers, verzoekende partij beweert voor haar problemen met haar ex-partner S. meermaals klacht te hebben ingediend bij de politie van Lac, doch zij staaft die beweerde klachten, afgezien van één attest waar echter geen bewijswaarde aan kan worden gehecht, niet met concrete en objectieve documenten/gegevens. Verzoekende partij haar huidige algemene kritiek dat het ene attest van de politie dat zij neerlegt niet zomaar kan worden afgedaan als gesolliciteerd en niet dienend, doet op generlei wijze afbreuk aan de verschillende concrete vaststellingen van de commissaris-generaal op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat aan dat enen door verzoekende partij neergelegde attest geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien, zelfs al zou aan het betreffende attest bewijswaarde kunnen worden gehecht, *quod non*, toont verzoekende partij hiermee geenszins aan daadwerkelijk en veelvuldig ernstige pogingen te hebben ondernomen om enige hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten te verkrijgen. Uit niets blijkt dan ook en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat de Albanese autoriteiten haar met betrekking tot haar beweerde problemen met S. niet zouden kunnen of willen helpen.

De Raad herhaalt dienaangaande dat, zoals in de beschikking wordt gesteld, *“Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. De Raad merkt op dat verzoekster zich louter beperkt tot een selectieve lezing van “Albania: domestic violence, including legislation, state protection and support*

services available to victims (2011- april 2014)” waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.”

Verzoekende partij wendde zich daarenboven blijkens haar verklaringen niet/nooit tot de ombudsman of een advocaat, noch zocht zij haar toevlucht, in een poging alzo mogelijke hulp en/of bescherming te bekomen, tot een van de verschillende organisaties die zich in Albanië bezig houden met en bekommeren om slachtoffers van huiselijk geweld.

Uit niets blijkt overigens dat indien verzoekende partij niet tevreden was/zou zijn met het werk/functioneren van de politie van Lac, zij stappen heeft ondernomen om dit aan te kaarten. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt nochtans dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dat verzoekende partij dit zou hebben gedaan, blijkt nergens uit.

Verzoekende partij haar vage en zeer algemene stelling dat de door haar aangehaalde vrees moet onderzocht worden in het licht van het huiselijk geweld waarvan zij het slachtoffer was, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar dochter -die zij blijkens haar eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal in Albanië achterliet, niettegenstaande de beweerde dreigingen aan haar adres vanwege S.- gespecialiseerde medische hulp nodig heeft, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS